

Αριθμός 34/2011

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ΄ Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αιμιλία Λίτινα, Προεδρεύουσα Αρεοπαγίτη, ως αρχαιότερο μέλος στη σύνθεση και σύμφωνα με την 101/21-7-2010 Πράξη του Προέδρου του Αρείου Πάγου, Ανδρέα Τσόλια, Νικόλαο Κωνσταντόπουλο, Παναγιώτη Ρουμπή - Εισηγητή και Αθανάσιο Γεωργόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 7 Δεκεμβρίου 2010, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Μιλτιάδη Ανδρειωτέλλη (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου, για να δικάσει τις αιτήσεις (δύο) των αναιρεσειόντων - κατηγορουμένων: 1. Ε. Κ. του Ι. και 2. Κ. Π. του Σ., κατοίκων , που εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο Τσοβόλα, περί αναιρέσεως της 1959/2010, 2584/2010, 3004/2010, 3361/2010, 3723/2010 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με συγκατηγορούμενο τον Δ. Π. του Σ. και πολιτικώς ενάγουσα την "... ..", που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα και που στο ακροατήριο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Απόστολο Τομαρά. Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή και οι αναιρεσειόντες - κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στις από 21 Μαΐου 2010 (δύο) αιτήσεις τους αναιρέσεως, οι οποίες καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 807/2010. Αφού άκουσε Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά, καθώς και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνουν δεκτές οι προκείμενες αιτήσεις αναιρέσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι κρινόμενες από 21 Μαΐου 2010 δύο αιτήσεις των: 1) Ε. Κ. του Ι. και 2) Κ. Π. του Σ., κατοίκων .. , για αναίρεση της υπ' αριθμ. 1959, 2584, 3004, 3361 και 3723/2010 καταδικαστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αθηνών ασκήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα με δήλωσή τους που επιδόθηκε στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου. Επομένως είναι τυπικά δεκτές και πρέπει να συνεκδικασθούν και να εξετασθούν περαιτέρω. Κατά το άρθρο 364 του ΠΚ "όποιος ισχυρίζεται με οποιοδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ή διαδίδει για ανώνυμη εταιρία ορισμένο γεγονός που είναι σχετικό με τις επιχειρήσεις, την οικονομική κατάσταση ή γενικά τις εργασίες της ή με τα πρόσωπα που τη διοικούν ή τη διευθύνουν και που μπορεί να βλάψει την εμπιστοσύνη

του κοινού στην εταιρία και γενικά στις επιχειρήσεις της, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους ή με χρηματική ποινή. Δεν τιμωρείται ο κατηγορούμενος αν αποδείξει την αλήθεια του γεγονότος που ισχυρίστηκε ή διέδωσε. Αν ο κατηγορούμενος γνώριζε ότι το γεγονός που ισχυρίστηκε ή διέδωσε είναι ψευδές τιμωρείται με φυλάκιση". Από την παραπάνω διάταξη του άρθρου 364 του ΠΚ, που αναφέρεται περιοριστικώς στην ανώνυμη εταιρία και προστατεύει την οικονομική πίστη και εμπιστοσύνη της, προκύπτει ότι, για την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημίσσεως ανώνυμης εταιρίας, που είναι έγκλημα αφηρημένης διακινδυνεύσεως, διάφορο της συκοφαντικής δυσφημίσσεως του φυσικού προσώπου, απαιτείται, εκτός των άλλων, όπως το υπό του υπαιτίου, με οποιοδήποτε τρόπο, ακόμη και δια του τύπου, ενώπιον τρίτου, δι' ισχυρισμού ή διαδόσεως, ανακοινούμενο γεγονός, να αφορά είτε στις επιχειρήσεις ή στην οικονομική κατάσταση ή γενικά στις εργασίες της εταιρίας είτε στα πρόσωπα που την διοικούν ή την διευθύνουν και περαιτέρω να είναι το γεγονός αυτό πρόσφορο να βλάψει την εμπιστοσύνη του κοινού στην εταιρία και εν γένει στις επιχειρήσεις της, χωρίς να προσαπαιτείται και η επέλευση βλάβης αυτής. Κατά την διάταξη αυτή, ως γεγονός θεωρείται κάθε συγκεκριμένο συμβάν του εξωτερικού κόσμου, παρελθόν ή παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και δεκτικό αποδείξεως, καθώς και κάθε συμπεριφορά ή συγκεκριμένη σχέση που αναφέρεται στο παρελθόν ή το παρόν και υποπίπτει στις αισθήσεις και αντίκειται στην ηθική και την ευπρέπεια. Τέλος δε και ο χαρακτηρισμός και η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσεως, είναι αξιόποινος, μόνον όταν συνδέονται ή σχετίζονται με γεγονότα, ώστε, με την σύνδεση και σχέση τους με αυτά, ουσιαστικά να προσδιορίζουν την έκταση της ποσοτικής και ποιοτικής βαρύτητας τους. Προστατεύεται δε με την εν λόγω ειδική διάταξη η οικονομική και η επιχειρηματική οντότητα, η φήμη και η επαγγελματική πίστη του νομικού προσώπου της ανώνυμης εταιρίας. Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 45 του ΠΚ, το οποίο ορίζει ότι "αν δύο ή περισσότεροι τέλεσαν από κοινού αξιόποινη πράξη, καθένας τους τιμωρείται ως αυτουργός", με τον όρο "από κοινού" νοείται αντικειμενική σύμπραξη στην εκτέλεση της κυρίας πράξεως και υποκειμενικά κοινός δόλος, δηλαδή ότι ο κάθε συμμετοχος θέλει ή αποδέχεται την πραγμάτωση της αντικειμενικής υποστάσεως του διαπραττομένου εγκλήματος, γνωρίζοντας ότι και οι λοιποί συμμετοχοί πράττουν με δόλο τελέσεως του ίδιου εγκλήματος. Η σύμπραξη στην εκτέλεση της κυρίας πράξεως μπορεί να συνίσταται ή στο ότι καθένας πραγματώνει την όλη αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος ή ότι το έγκλημα πραγματώνεται με συγκλίνουσες επί μέρους πράξεις των συμμετόχων, ταυτόχρονες ή διαδοχικές. Η πράξη κάθε συμμετόχου (συναυτουργού) νομικώς επιτηρείται ως πράξη όλων των συμπραξάντων, έτσι ώστε καθένας των συναυτουργών υπέχει ποινική ευθύνη για το συνολικό εγκληματικό αποτέλεσμα, το οποίο επέρχεται από την κοινή δράση, ενώ είναι αδιάφορο αν η ατομική συμβολή κάποιου από αυτούς υπήρξε τυχόν μικρή. Εξάλλου, η, κατά τα άρθρα 93 §

3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ., απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον κατ' άρθρο 510 §1 στοιχ. Δ' του ίδιου

Κώδικα λόγο αναιρέσεως, υπάρχει, όταν, προκειμένου για καταδικαστική απόφαση, εκτίθενται σε αυτή με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του Δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, για το οποίο καταδικάστηκε ο κατηγορούμενος, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία αποδείχθηκαν τα περιστατικά αυτά και οι νομικοί συλλογισμοί με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των δεκτών γενόμενων πραγματικών περιστατικών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Ειδικά όμως για τη θεμελίωση της υποκειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφημίσεως, απαιτείται, για την ύπαρξη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας αναφορικά με το δόλο, που πρέπει να είναι άμεσος και δεν αρκεί ο ενδεχόμενος, να εκτίθεται στην καταδικαστική απόφαση τα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία προκύπτει ότι ο κατηγορούμενος γνώριζε το ψευδές του γεγονότος που ισχυρίστηκε ή διέδωσε. Ως προς τις αποδείξεις δε, αρκεί αυτές να αναφέρονται στην απόφαση κατ' είδος, χωρίς να είναι απαραίτητο να διευκρινίζεται από ποιο αποδεικτικό μέσο αποδείχθηκε η κάθε παραδοχή. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Δεν αποτελούν όμως λόγος αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη της αξιολογικής συσχετίσεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 1959/2010, 2584/2010, 3004/2010, 3361/2010, 3723/2010 αποφάσεώς του, τα οποία ως ενιαίο σύνολο παραδεκτώς αλληλοσυμπληρώνονται, το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Αθηνών δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ' είδος αναφερομένων στην ίδια απόφαση αποδεικτικών μέσων, ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, ως προς τους δύο αναιρεσειόντες και τον συγκατηγορούμενό τους Δ. Π. του Σ.: "Στην ..., στις 11-7-2003, οι κατηγορούμενοι, ενεργώντας από κοινού, συνέταξαν και κατέθεσαν ενώπιον του προέδρου του Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία "ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΕΦΑΛΑΙΑΓΟΡΑΣ", την, από 10-7-2003, έγγραφη καταγγελία, την οποία κοινοποίησαν και στο Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, με την οποία ισχυρίστηκαν ψευδώς και έχοντας γνώση των ψευδών ισχυρισμών τους, για την Ανώνυμη Χρηματιστηριακή Εταιρεία, με την επωνυμία ".....", η οποία εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα (όπως προαναφέρθηκε) από τον Χ. Δ., γεγονότα σχετικά με τις επιχειρήσεις, την οικονομική κατάσταση και γενικά τις εργασίες της και τα πρόσωπα που τη διοικούν, που μπορούσαν να βλάψουν την εμπιστοσύνη του κοινού

στην εταιρεία αυτή και στις επιχειρήσεις της. Ειδικότερα ισχυρίστηκαν ότι η ως άνω Χρηματιστηριακή Εταιρεία "δια του αντικριστή της Χ. Α. προέβαινε σε χρηματιστηριακές συναλλαγές, συστηματικά και κατ' εξακολούθηση, χωρίς να έχουν προηγηθεί από αυτούς αντίστοιχες εντολές αγοράς ή πώλησης χρηματιστηριακών πραγμάτων και χωρίς βέβαια να υπάρχει η σχετική από την πλευρά τους αποδοχή και έγκριση της εκτέλεσης των εν λόγω συναλλαγών και διαχειριζόταν το χαρτοφυλάκιο τους παρά τη θέλησή τους και εν αγνοία τους, προς όφελός της. Ότι οι υποψίες και οι ανησυχίες όλων τους για τις παρανομίες της εταιρίας μας σε βάρος των συμφερόντων τους επιβεβαιώθηκαν και προειδοποίησαν αυτοί τον αντικριστή Χ. Α. να πάψει επιτέλους να διενεργεί την όποια κίνηση αγοράς ή πώλησης στους λογαριασμούς τους δίχως τη συναίνεσή τους. Ο τελευταίος, όμως, εξακολουθούσε την ίδια αντισυμβατική, αυθαίρετη και παράνομη τακτική του δημιουργώντας χρεωστικό υπόλοιπο και στο λογαριασμό της τρίτης από αυτούς, Ε. Κ., η οποία οργισμένη ζήτησε από τον αντικριστή να αποκαταστήσει τη προκληθείσα σε βάρος της ζημία, που με δική του αποκλειστική ευθύνη προέκυψε, και ο ίδιος (ο αντικριστής) δεσμεύτηκε ότι θα το έπραττε σε εύθετο χρόνο β) ότι ο ίδιος αντικριστής έπεισε δήθεν τους δύο πρώτους από αυτούς, δηλαδή τους Κ. Π. και Δ. Π., να υπογράφουν και εκδίδουν μεταχρονολογημένες επιταγές με σκοπό να διευκολύνουν την εταιρία μας για καθαρά λογιστικούς λόγους και για τους σχετικούς ελέγχους από ορκωτούς λογιστές, με τη ρητή διαβεβαίωση του (δηλαδή του αντικριστή) ότι το γεγονός αυτό ήταν σε γνώση του Διευθύνοντος Συμβούλου της εταιρίας μας κ. Χ. Δ., γ) ο εν λόγω αντικριστής δήλωνε κατηγορηματικά ότι η Εταιρία μας διέθετε άριστες πληροφορίες για συγκεκριμένες, εισηγμένες στο Χρηματιστήριο, όπου και θα τους απέφεραν μεγάλο οικονομικό όφελος, ότι η Εταιρία μας είχε συμφωνήσει με τους ιδιοκτήτες της ... να ανεβάσουν τη τιμή της μετοχής της δ) η Εταιρία μας παραβιάζοντας κάθε έννοια δικαίου, καλής πίστης, συναλλακτικών ηθών και δεοντολογίας εμφάνισε τελικά προς πληρωμή την επίδικη επιταγή, που δεν κάλυπτε πραγματική υποκείμενη και νόμιμη αιτία, προκειμένου να αποκομίσει παράνομο περιουσιακό όφελος σε βάρος της περιουσίας του πρώτου από τους εγκαλούμενους, παριστάνοντας ψευδώς η εταιρία μας και εν γνώσει της αναληθείας τελούσα, δια του αντικριστή μας Χ. Α., ότι η επίδικη επιταγή (όπως και οι προηγούμενες αυτής αναφέρονται ανωτέρω) θα χρησιμοποιούνταν μόνο (όπως ο αντικριστής διαβεβαίωνε) για τη διευκόλυνσή της για καθαρά λογιστικούς λόγους και για τους σχετικούς ελέγχους των βιβλίων και των παραστατικών της εγγράφων από τους ορκωτούς λογιστές. Επιπροσθέτως, ότι η Εταιρία μας είναι κακόπιστη και εξακολουθεί τη παράνομη και αντισυμβατική συμπεριφορά της και ως προς τον δεύτερο από τους εγκαλούμενους, προβάλλοντας παράνομες, ψευδέστατες και αστήρικτες απαιτήσεις, που προκύπτουν από τις αυθαίρετες και δίχως σχετικές εντολές πράξεις αγοράς ή πώλησης εκ μέρους του αντικριστή Χ. Α. (που "έπαιζε αέρα"), όπως ενδεικτικά πρέπει να αναφερθεί και η πώληση μετοχών σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα αγορά μετοχών ... , για την οποία, μάλιστα, μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί η εντονότατη άρνηση και διαμαρτυρία

του δεύτερου από τους εγκαλούμενους Κ. Π. από τις σχετικές καταγεγραμμένες συνομιλίες που τηρεί η εταιρία μας. ε) η οργάνωση της εταιρίας μας είναι πλημμελής, καθώς παρατηρείται πλήρης έλλειψη διαδικασιών εσωτερικού ελέγχου και οι αλληπάλληλες αυθαιρεσίες και υπερβάσεις του αντικριστή μας, όπως η εκτέλεση χρηματιστηριακών συναλλαγών δίχως εντολή ή πληρεξουσιότητα ή αντικανονική έκδοση μεταχρονολογημένων επιταγών με σκοπό την πλασματική εμφάνιση κίνησης των λογαριασμών πελατών, η παράβαση ουσιαστικών όρων των συμβάσεων, αλλά και αναγκαστικού χαρακτήρα διατάξεων νόμου, αποτελούν ένδειξη ότι η Εταιρία δεν παρέχει οργάνωση και διάρθρωση που να ελαχιστοποιεί τον κίνδυνο βλάβης των συμφερόντων των πελατών της και να διασφαλίζει την προστασία των τίτλων και των χρημάτων τους". Όλα τα παραπάνω καταγγελλθέντα, όμως, από τους τρεις κατηγορουμένους, σύμφωνα με τα αποδειχθέντα, ήσαν αναληθή και οι καταγγείλαντες γνώριζαν την αναλήθειά τους, τα ισχυρίστηκαν δε παρά τη γνώση τους αυτή, με σκοπό να πλήξουν την εμπιστοσύνη του κοινού προς το πρόσωπο της εγκαλούσας και τις επιχειρήσεις αυτής γενικότερα. Ειδικότερα προέκυψε ότι οι κατηγορούμενοι συναλλάσσονταν με την εγκαλούσα από πολλών ετών, τουλάχιστον από το έτος 1996, ήσαν έμπειροι παίχτες (περισσότερο οι δύο πρώτοι απ' αυτούς, αλλά και η τρίτη ακολούθως) όπως χαρακτηριστικά κατατέθηκε από τους μάρτυρες, γνώριζαν την πορεία των χαρτοφυλακίων τους, επίσης ότι οι επιταγές που εξεδίδοντο απ' αυτούς, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, ειδικότερα, όπως θα σημειωθεί και πιο κάτω, από το έτος 2001 και ακολούθως, όταν άρχισε η υποχώρηση του χρηματιστηρίου ακολουθούμενη από τη ραγδαία πτώση του, δεν ήταν προς διευκόλυνση της εγκαλούσας, αλλά αντιπροσώπευαν οφειλές για χρηματιστηριακές εντολές, που είχαν διενεργηθεί, κατόπιν δικών τους εντολών, χωρίς να καταβάλουν το αντίστοιχο τίμημα.

Εξάλλου, όπως επίσης αποδείχθηκε, δεν είχαν ουδεμία ανάγκη να στηριχθούν σε παραπλανητικές πληροφορίες για εταιρίες εισηγμένες στο χρηματιστήριο, αφού είχαν ικανή γνώση της αγοράς του και συνεπώς, παρά τα υπ' αυτών ισχυριζόμενα, δεν πείστηκαν παραπλανητικά από τον αντικριστή της εταιρίας Χ. Α., είτε για έκδοση επιταγών είτε για αγορά ή πώληση μετοχών εισηγμένων στο χρηματιστήριο, εταιριών όπως η Ακόμα, όσον αφορά το χαρακτήρα του ως άνω αντικριστή, ο ίδιος ο προταθείς από τους κατηγορουμένους μάρτυρας υπερασπίσεως Γ. Μ., έμπειρος παίχτης του χρηματιστηρίου, ο οποίος γνώριζε τον Α. πριν από τους κατηγορουμένους και τον σύστησε, κατά τα λεγόμενα του, σ' αυτούς, αναφέρει ότι ήταν καλό αντικριστής, ευχάριστος, τυπικός και σοβαρός. Ο ίδιος μάρτυρας, επιπροσθέτως κατέθεσε (πέραν των όσων σχετικά κατέθεσαν όλοι σχεδόν οι μάρτυρες του κατηγορητηρίου - πλην της τελευταίας υπαλλήλου των κατηγορουμένων -) ότι οι κατηγορούμενοι ήταν έμπειροι παίχτες, ότι η τρίτη κατηγορούμενη είχε την τάση να ανακατεύεται σε όλα, ότι ο εκπρόσωπος της εταιρίας Χ. Δ. είναι έντιμος και σοβαρός άνθρωπος και ότι μπορεί εντολή χρηματιστηριακή να έχει δώσει και η τρίτη κατηγορούμενη. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι η αντιδικία των κατηγορουμένων με την εγκαλούσα και οι μεταξύ τους

οικονομικές διαφορές εμφανίστηκαν, το πρώτον, από τη χρονική περίοδο που άρχισε να παρουσιάζει ύφεση και πτώση το χρηματιστήριο, δηλαδή μετά το 1999 και κυρίως το έτος 2001, οπότε άρχισαν να εκδίδονται και επιταγές που αφορούσαν οφειλές τους στην εγκαλούσα, ενώ μέχρι τότε είχαν κερδίσει αρκετά μεγάλα ποσά. Έτσι το 2001 ο Κ. Π. υπέγραψε ιδιωτικό συμφωνητικό με την εγκαλούσα, τόσο για λογαριασμό του, όσο και για τη σύζυγό του, τρίτη κατηγορουμένη, στα οποία ανεπιφύλακτα παραδεχόταν τις σχετικές οφειλές, τόσο για δικό του λογαριασμό, όσο και για λογαριασμό της Ε. Κ. και δήλωνε ότι θα καταβάλει, εντός κάποιας προθεσμίας τα σχετικώς οφειλόμενα ποσά (βλ. τα από 29-5-2001 ιδιωτικά συμφωνητικά). Εναντι των οφειλομένων ποσών, όμως, κατεβλήθη, ένα μικρό, μόνο, μέρος (6.000 € από συνολικό ποσό 226.000 €), με συνέπεια η οφειλή αυτή να δημιουργήσει και άλλη δίκη κακουργηματικής μορφής, η οποία βρίσκεται σε εκκρεμότητα. Τέλος, ύστερα από τα πιο πάνω, είναι αναμφισβήτητο, ότι η ενέργεια των κατηγορουμένων να συντάξουν, υπογράψουν και κοινοποιήσουν (λαμβάνοντας έτσι γνώση του περιεχομένου της και ο κοινοποιήσας αυτήν Δικαστικός Επιμελητής) την αναληθή κατά περιεχόμενο και εν γνώσει της αναληθείας της προαναφερόμενη καταγγελία τους, στην Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς - η οποία διενήργησε, όπως και το ΣΔΟΕ σχετικό έλεγχο χωρίς να διαπιστώσει κάτι το επιβαρυντικό εις βάρος της εγκαλούσας εταιρίας - και το Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, γεγονός που περιήλθε σε γνώση των πελατών της, μπορούσε να βλάψει, αν δεν έβλαψε, την εμπιστοσύνη του κοινού προς αυτήν (εγκαλούσα) και τις επιχειρήσεις της. Κατόπιν τούτων, οι κατηγορούμενοι πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι για την πράξη που κατηγορούνται, απορριπτόμενων όλων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών τους, καθώς και της ενστάσεως αυτών περί μη αναγνώσεως των απομαγνητοφωνημένων ομιλιών, ως αβασίμων, καθόσον, όσον αφορά την τελευταία (ένσταση), αφενός, κρίνεται ότι αλυσιτελώς προβάλλεται και είναι χωρίς αντικείμενο, αφού το Δικαστήριο, με βάση όλα τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία, στην ίδια κρίση θα κατέληγε, κατά τα άνω, και χωρίς την ανάγνωση αυτών, αφετέρου, ελήφθησαν υπόψη και αναγνώσθηκαν και στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, χωρίς να φέρουν αντίρρηση οι κατηγορούμενοι, ενώ (και εκ τρίτου) χρήση των άνω ομιλιών έκαναν και κατά την παρούσα διαδικασία και οι ίδιοι οι συνήγοροι υπεράσπισης, υποβάλλοντας σχετικές ερωτήσεις. Στη συνέχεια, το ως άνω Δικαστήριο, κήρυξε ενόχους τους αναιρεσείοντες για την αξιόποινη πράξη της δυσφήμισης ανωνύμου εταιρίας από κοινού και επέβαλε στον καθένα αυτών ποινή φυλάκισης επτά (7) μηνών, την εκτέλεση της οποίας ανέστειλε επί τριετία. Με βάση τις παραπάνω παραδοχές το Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις αναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματος και του Κ.Ποιν.Δ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκαν οι αναιρεσείοντες, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς, με

βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 18 εδ. β', 26 §1α, 27 §1, 45, 364 §§ 1-3 και 368 του ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, χωρίς να τις παραβιάσει ούτε ευθέως, ούτε εκ πλαγίου και χωρίς να στερήσει έτσι την απόφαση από νόμιμη βάση. Ειδικότερα, αναφέρονται στην αιτιολογία της αποφάσεως τα αποδεικτικά μέσα κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα, απολογία κατηγορουμένων), από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που εκτέθηκαν και οδηγήθηκε στην καταδικαστική του κρίση, ενώ δεν υπήρχε κατά νόμο, ανάγκη να τα παραθέσει αναλυτικά και να εκθέσει τι προκύπτει χωριστά από το καθένα από αυτά. Και συγκεκριμένα έλαβε υπόψη του το Δικαστήριο της ουσίας και συνεκτίμησε μαζί με τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα και την ανώμοτη κατάθεση του νομίμου εκπροσώπου της πολιτικώς ενάγουσας και της ένορκες καταθέσεις όλων των μαρτύρων κατηγορίας και του μάρτυρα υπεράσπισης Γ. Μ. Εξάλλου, αναφέρονται στην προσβαλλόμενη απόφαση αναλυτικά και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία προκύπτει ο κοινός δόλος των αναιρεσειόντων να βλάψουν την εμπιστοσύνη του κοινού προς την εγκαλούσα ανώνυμη χρηματιστηριακή εταιρία, και ειδικότερα ότι είχαν γνώση και ιδιαίτερα ο Κ. Π. μεγαλύτερη από εκείνη της συζύγου του Ε. Κ. από χρηματιστηριακές συναλλαγές, είχαν ενημέρωση από τον αντικριστή της εγκαλούσας Χ. Α. για την εξέλιξη των χρηματιστηριακών συναλλαγών τους και γνώριζαν ότι το περιεχόμενο της από 10-7-2003 έγγραφης καταγγελίας τους προς την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς που κοινοποίησαν και στο Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας, σε σχέση με τη λειτουργία της εγκαλούσας ήταν ψευδές, καθόσον ως έμπειροι συναλλασσόμενοι σε χρηματιστηριακές συμβάσεις, γνώριζαν πώς διεξάγονταν οι εν λόγω συναλλαγές, κατόπιν εντολής, πάντοτε, που αυτοί (αναιρεσειόντες) έδιναν στους εκπροσώπους της και για λογαριασμό αυτής ενεργούντες. Συνεπώς όλες οι περί του αντιθέτου των ανωτέρω αιτιάσεις των αναιρεσειόντων ως προς τη στοιχειοθέτηση των υποκειμενικών και αντικειμενικών στοιχείων του εγκλήματος για το οποίο καταδικάσθηκαν πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες. Επομένως, ο από το άρθρο 510 §1 στοιχ. Δ' του Κ.Ποιν.Δ. λόγος αναιρέσεως της κρινόμενης αιτήσεως με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Κατά τα λοιπά κατά το μέρος που με την επίφαση του ανωτέρω λόγου αναιρέσεως πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και των πραγματικών περιστατικών ο λόγος ως προς το μέρος αυτό είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθόσον στην περίπτωση αυτό πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη ως προς την εν λόγω εκτίμηση κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Κατά τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 177 του ΚΠΔ η οποία προστέθηκε με την παρ. 7 του άρθρου 2 του ν. 1408/1996 "αποδεικτικά μέσα που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών, δεν λαμβάνονται υπόψη για την κήρυξη της ενοχής, την επιβολή ποινής ή τη λήψη μέτρων καταναγκασμού, εκτός αν πρόκειται για κακουργήματα που απειλούνται με ποινή ισόβιας κάθειρξης και εκδοθεί για το ζήτημα αυτό αιτιολογημένη απόφαση του

δικαστηρίου. Μόνη όμως η ποινική δίωξη των υπαιτίων των πράξεων αυτών δεν εμποδίζει την πρόοδο της δίκης". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, κατ' εξαίρεση της αρχής της ηθικής αποδείξεως, που καθιερώνει η διάταξη της παρ. 1 του ίδιου άρθρου, θεσπίζεται η απαγόρευση της αξιοποίησως αποδεικτικού μέσου που έχει αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών και επομένως, αυτή δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη από το δικαστήριο για την κήρυξη της ενοχής, την επιβολή ποινής ή τη λήψη μέτρων καταναγκασμού, εκτός αν πρόκειται για κακουργήματα που απειλούνται με ποινή ισόβιας κάθειρξης και εκδοθεί για το ζήτημα αυτό ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου και περαιτέρω, ότι το δικαστήριο αποστερείται της δυνατότητας να θεωρήσει το ζήτημα του αξιοποιήσως ή μη της κτήσεως του αποδεικτικού μέσου, ως προδικαστικό και να αναβάλλει τη δίκη κατά το άρθρο 59 του ΚΠΔ μέχρι να περατωθεί αμετάκλητα η δίκη που θα κρίνει, αν το επίμαχο αποδεικτικό μέσο αποκτήθηκε με αξιόποινή πράξη. Εξάλλου, κατά τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 370 Α του ΠΚ, όπως αυτή ίσχυε πριν αντικατάσταση της με το άρθρο 3 του ν. 3090/24-12-2002 και εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση ως εκ του χρόνου που φέρεται ότι τελέσθηκαν οι απομαγνητοφωνήσεις προφορικών (τηλεφωνικών) συνομιλιών μεταξύ των κατηγορουμένων-αναιρεσειόντων και των Φ. Κ., Χ. Α. και Δ. Κ. (5-4-2001, 13- 11-2001 και 30-11-2001) "όποιος αθέμιτα παρακολουθεί με ειδικά μέσα ή μαγνητοφωνεί προφορική συνομιλία μεταξύ τρίτων που δεν διεξάγεται δημόσια ή μαγνητοσκοπεί μη δημόσιες πράξεις τρίτων, τιμωρείται με φυλάκιση. Με την ίδια ποινή τιμωρείται και όποιος μαγνητοφωνεί ιδιωτική συνομιλία μεταξύ αυτού και τρίτου χωρίς συναίνεση του τελευταίου". Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, η οποία θεσπίστηκε στα πλαίσια της γενικότερης προστασίας που παρέχεται στην άνθρωπο από τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ 1, 9, 9 Α και 19 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, αναφορικά με την προσωπική και ιδιωτική ζωή και την προσωπικότητά του, η απαγόρευσή της, με ειδικά μέσα μαγνητοφώνησης αθεμίτως, ιδιωτικής συνομιλίας, αποσκοπεί στην προστασία των εννόμων αγαθών του ατόμου που προστατεύονται από τις παραπάνω συνταγματικές διατάξεις με την υποχρέωση της ανάγκης δικαστικής διερεύνησης της ουσιαστικής αλήθειας και της αξίας της αποτελεσματικής λειτουργίας της ποινικής διαδικασίας (Ολ. ΑΠ 1/2001 Πολιτική). Τέλος, από το άρθρο 171 §1 εδ. δ' του Κ.Ποιν.Δ., προκύπτει ότι η χρησιμοποίηση στην ποινική δίκη απαγορευμένου αποδεικτικού μέσου προσβάλλει το δικαίωμα υπερασπίσεως του κατηγορουμένου και επάγεται απόλυτη ακυρότητα που ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 §1 στοιχ. Α' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως. Στην προκειμένη περίπτωση οι δύο αναιρεσειόντες πλήττουν την προσβαλλόμενη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών, για απόλυτη ακυρότητα που συνέβη κατά τη διαδικασία στο ακροατήριό του και ειδικότερα γιατί αναγνώστηκαν παρά την αντίρρησή τους και λήφθηκαν υπόψη ως αποδεικτικά μέσα: α) η από 13-11-2001 απομαγνητοφωνημένη συνομιλία του Φ. Κ. (που εξετάστηκε ως μάρτυρας) με τον πρώτο αναιρεσειόντα, β) η από 30-11-2001 απομαγνητοφωνημένη συνομιλία του πρώτου αναιρεσειόντα με το βασικό μάρτυρα (αντικριστή στην πολιτικώς

ενάγουσα χρηματιστηριακή εταιρία) X. Α. και γ) τις από 5-4-2001 απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες μεταξύ των Κ. Π. (πρώτου αναιρεσειόντος) και X. Α. αφενός και των Ε. Κ. (δεύτερης των αναιρεσειόντων) και Δ. Κ.. Το ως άνω Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση των αναιρεσειόντων περί μη αναγνώσεως και λήψεως υπόψη των προαναφερομένων απομαγνητοφωνημένων τηλεφωνικών συνομιλιών ως αβάσιμη, με την αιτιολογία ότι αλυσιτελώς προβάλλεται και είναι χωρίς αντικείμενο, αφού τούτο θα κατέληγε στην ίδια καταδικαστική για τους αναιρεσειόντες κρίση από όλα τα λοιπά αποδεικτικά μέσα και χωρίς την ανάγνωση αυτών, αφετέρου οι άνω απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες λήφθηκαν υπόψη και αναγνώστηκαν στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο χωρίς αντίρρηση αυτών και τέλος κατά την παρούσα ακροαματική διαδικασία και οι ίδιοι οι συνήγοροι υπεράσπισης έκαναν χρήση των ως άνω ομιλιών, υποβάλλοντας σχετικές ερωτήσεις. Στην προκείμενη περίπτωση, όμως, όπως προκύπτει από τα πρακτικά του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών που εξέδωσε την προσβαλλόμενη υπόθεση η εξέλιξη ως προς την προβολή της ανωτέρω ένστασης περί μη ανάγνωσης των προαναφερομένων απομαγνητοφωνημένων τηλεφωνικών συνομιλιών έχει ως εξής:

Μετά την εξέταση της μάρτυρα κατηγορίας Α. Κ. ο συνήγορος υπεράσπισης Ι. Ζ. ζήτησε το λόγο από τον Πρόεδρο και "ανέστειλε προφορικώς ένσταση να μην αναγνωσθούν οι απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες". Στη συνέχεια ο Εισαγγελέας της έδρας και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της πολιτικής αγωγής ζήτησαν την απόρριψη της ως άνω ενστάσεως, ο δε συνήγορος υπεράσπισης την παραδοχή αυτής. Το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφασίσει επί της παραπάνω ενστάσεως κατά την πρόοδο της δίκης. Στη συνέχεια, ο Γραμματέας, με εντολή του Προέδρου, διάβασε τα ακόλουθα έγγραφα, για την ανάγνωση των οποίων δεν προβλήθηκε καμία αντίρρηση (βλ. τέλος 23ης σελίδας των ανωτέρω πρακτικών).

Μεταξύ των αναγνωσθέντων εγγράφων ήταν και οι προμνημονευόμενες απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες (υπ' αρ. 40, 41, 44 και 45 έγγραφα - βλ. 24 και 25 των ιδίων πρακτικών). Τέλος, μετά την απολογία της παρούσας στη δευτεροβάθμια δίκη κατηγορουμένης - αναιρεσειούσας, ο Πρόεδρος ρώτησε τον Εισαγγελέα και τους διαδίκους, εάν χρειάζονται καμία συμπληρωματική εξέταση ή διασάφηση και όταν απήντησαν αρνητικά κήρυξε τη λήξη της αποδεικτικής διαδικασίας (βλ. σελ. 28 των ιδίων πρακτικών). Από την ανωτέρω συμπεριφορά της παρούσας κατηγορουμένης και των συνηγόρων υπεράσπισης όλων των κατηγορουμένων, που αναφέρεται στα πρακτικά, τα οποία οι αναιρεσειόντες δεν προσέβαλαν για πλαστότητα, οπότε αποδεικνύουν ως αληθινά όλα όσα αναφέρονται σ' αυτή (άρθρο 141 §3 του Κ.Ποιν.Δ.), προκύπτει ότι οι τότε εκκαλούντες στη δευτεροβάθμια δίκη κατηγορούμενοι και ήδη αναιρεσειόντες, παραιτήθηκαν από την ανωτέρω ένσταση που υπέβαλε ο συνήγορος υπεράσπισης Ι. Ζ.. Επομένως, ο εκ του άρθρου 510 §1 στοιχ. Α' του Κ.Ποιν.Δ. λόγος αναιρέσεως της κρινόμενης αιτήσεως περί απόλυτης ακυρότητας που συνέβη κατά τη διαδικασία στο

ακροατήριο του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου της ουσίας, είναι προεχόντως απαράδεκτος μετά την παραίτηση των κατηγορουμένων από τη σχετική ένσταση που πρόβαλαν πριν την ανάγνωση όλων των εγγράφων της δικογραφίας. Επικουρικά δε είναι και κατ' ουσίαν αβάσιμος, καθόσον με την παραδοχή του Δικαστηρίου ότι θα κατέληγε σε καταδικαστική κρίση για τους αναιρεσειόντες από την εκτίμηση και τη συναξιολόγηση όλων των λοιπών αποδεικτικών στοιχείων, χωρίς να αναγνώσει και λάβει υπόψη του τις παραπάνω απομαγνητοφωνημένες τηλεφωνικές συνομιλίες και εντεύθεν οι αναιρεσειόντες δεν στερήθηκαν κατ' ουσίαν κάποιου υπερασπιστικού δικαιώματός τους από την ανάγνωση μόνο των εγγράφων που περιείχαν τις προμνημονευόμενες απομαγνητοφωνημένες συνομιλίες.

Μετά από όλα αυτά και αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αναίρεσης για έρευνα, πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους ως αβάσιμες αμφότερες οι κρινόμενες αιτήσεις αναίρεσης, να καταδικασθεί καθένα των αναιρεσειόντων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 §1 του Κ.Ποιν.Δ.) και συμμετρως στη δικαστική δαπάνη της παραστάσας πολιτικώς ενάγουσας (άρθρα 176, 180 §1 και 183 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει τις από 21 Μαΐου 2010 δύο αιτήσεις των: 1) Ε. Κ. του Ι. και 2) Κ. Π. του Σ., κατοίκων .. , για αναίρεση της υπ' αριθμ. 1959, 2584, 3004, 3361 και 3723/2010 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Αθηνών.

Απορρίπτει αυτές.

Και

Καταδικάζει καθένα των αναιρεσειόντων στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) Ευρώ, και συμμετρως στην εκ πεντακοσίων (500) Ευρώ δικαστική δαπάνη της πολιτικώς ενάγουσας.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 28 Δεκεμβρίου 2010.

Και Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 13 Ιανουαρίου 2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ